

ΓΝΩΣΤΑ ΚΑΙ ΑΓΝΩΣΤΑ

Γράφει ο Αντώνης Αμπατζής → ampandonis@gmail.com

ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Ενα ζήτημα πάντα επίκαιρο, συνδεδεμένο με την αγάπη, την προσφορά, τη στοργή αλλά και τη γραφειοκρατία ιδιαίτερα όταν αναφερόμαστε στην καθημερινή μας πραγματικότητα. Φανταστείτε πόσο πιο σύνθετο γίνεται το ζήτημα, όταν σε αυτή την περίπλοκη διαδικασία εμπλέκεται και ο παράγοντας των ομοφυλόφιλων γονέων. Τότε η υιοθεσία γίνεται διακύβευμα και ξεσπά πολεμική για το κατά πόσο αυτό είναι αποδεκτό ή και υγιές σε πολλές των περιπτώσεων.

Για να κατανοηθεί το θέμα σε μεγαλύτερο βαθμό θα πρέπει να εξεταστεί εντός συγκεκριμένου πλαισίου. Έτσι μία μικρή αναδρομή στον όρο της ομοφυλοφιλίας ίσως καταδείξει τους λόγους διαμόρφωσης του σημερινού κλίματος.

Ο όρος "ομοφυλόφιλος" εισήχθη στη δεκαετία του 1860 και μέχρι πριν από λίγες δεκαετίες η σεξουαλική προτίμηση παρέμενε εγκληματική δραστηριότητα και τιμωρούνταν με θανατική ποινή. Σε αυτή τη βάση εξηγείται εν μέρει η εχθρότητα που χαρακτηρίζει τις συναισθηματικές στάσεις πολλών ανθρώπων. Η ομοφυλοφιλία, αν και στις μέρες μας αποτελεί ένα φαινόμενο με το οποίο η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτισμένων κοινωνιών είναι ιδιαίτερος εξοικειωμένη, καθώς αντιμετωπίζεται πλέον εκλογικευμένα και χωρίς την μεσαιωνική προκατάληψη των περασμένων δεκαετιών, δεν τυχάνει εξίσου δικαιοσύνης και προστασίας. Η δύσκολη διαχείριση του ζητήματος προσκρούει σε αναχρονιστικές αντιδράσεις με αποτέλεσμα σε νομικό επίπεδο να δημιουργεί νομοθετικό κενό.

Το παράδειγμα της Ελλάδας

Στην Ελλάδα τα παιδιά μπορούν να υιοθετηθούν είτε από δύο άτομα διαφορετικού φύλου, είτε από ένα. Δεν είναι περιέργο ομοφυλόφιλοι να έχουν υιοθετήσει παιδιά, χαρακτηριστικό παράδειγμα ο Χατζηδάκης ενώ δεν έχει συμβεί από ζευγάρια ομοφυλόφιλων. Στο εξωτερικό πάρα πολλές χώρες πλέον επιτρέπουν την υιοθεσία παιδιού από γονείς του ίδιου φύλου. Να σημειωθεί πως στην Αμερική πολλά χρόνια πριν έχει γίνει νόμιμη η υιοθεσία.

Η υιοθέτηση παιδιού από δύο άνδρες ή δύο γυναίκες είναι νόμιμη σε 14 χώρες του κόσμου, ενώ τίθεται και πάλι η καταλληλότητα του ατόμου και όχι ο σεξουαλικός του προσανατολισμός. Δεδομένου ότι πολλές φορές τα συντάγματα και τα καταστατικά δεν έχουν προνοήσει για τα δικαιώματα της γκέι κοινότητας, οι δικαστικές αποφάσεις συχνά καθορίζουν το κατά πόσο μπορούν ομοφυλόφιλα ζευγάρια μπορούν να υιοθετήσουν. Ποιες είναι όμως εκείνες οι χώρες που έχουν νομιμοποιήσει το σεξουαλικό προσανατολισμό και έχουν επιτρέψει στα ομοφυλόφιλα ζευγάρια να υιοθετήσουν παιδιά, ικανοποιώντας την ανάγκη τους να θεωρούνται κανονικά άτομα με την ίδια οικονομική και συναισθηματική ασφάλεια με τα ετερόφυλα ζευγάρια.

Αργεντινή (2010), Βέλγιο (2006), Βραζιλία (2010), Καναδάς (1999), Δανία (2010), Ισλανδία (2006), Ολλανδία (2001), Νορβηγία (2009), Νότια Αφρική (2002), Ισπανία (2005), Σουηδία (2002), Ηνωμένο Βασίλειο: Αγγλία και Ουαλία (2005), Σκωτία (2009) και Βόρεια Ισλανδία, Ουρουγουάη (2009), Μεξικό: Πόλη του Μεξικού (2010) και Coahuila Ηνωμένες

Πολιτείες: Rhode Island (1993), Περιφέρεια της Κολούμπια (1995), New Jersey (1998), Νέα Υόρκη (2002), Καλιφόρνια (2003), Ιντιάνα (2006), Maine (2007), Φλώριντα (2010), Αρκάνσας (2011), Κονέκτικατ, Ιλλινόις, Μασαχουσέτη, Όρεγκον, Βερμόντ, New Hampshire, Ουάσιγκτον, Χαβάη, Αϊόβα, Νεβάδα, Delaware και Γκουάμ και η έκπληξη η Αυστραλία και συγκεκριμένα: Δυτική Αυστραλία (2002), Επικράτεια Αυστραλιανής Πρωτεύουσας (2004), Νότια Ουαλία (2010)

Δε μπαίνω καθόλου στη συζήτηση για το αν οι ομοφυλόφιλοι είναι φυσιολογικοί ή όχι και περνάω κατευθείαν στο ζήτημα της υιοθεσίας. Όσοι τάσσονται υπέρ της υιοθεσίας παιδιών από ομοφυλόφιλους φέρνουν πάντα ως παράδειγμα κατεστραμμένες οικογένειες ετεροφυλόφιλων (κακός πατέρας, κακή μητέρα, περιπτώσεις κακοποίησης κ.ο.κ.). Αυτό είναι σαν να παραδέχονται ότι μια «οικογένεια» ομοφυλόφιλων θα μπορούσε να συγκριθεί μόνο με μια κατεστραμμένη οικογένεια ετεροφυλόφιλων, άρα κανονικά δε θα χρειαζόταν να πούμε τίποτα περισσότερο. Λένε ότι για το παιδί θα ήταν καλύτερα να βρισκόταν μ' ένα ζευγάρι ψυχικώς υγιών ομοφυλόφιλων που θα το αγαπούν, παρά μ' ένα αρρωστημένο ζευγάρι ετεροφυλόφιλων που θα το μισούν. Μα το θέμα της συζήτησής μας δεν είναι ποια από τις δύο περιπτώσεις είναι προτιμότερη, δηλαδή το να βρίσκεται ένα παιδί με αρρωστημένους γονείς ή το να βρίσκεται ένα παιδί με υγιείς γονείς, αλλά το αν είναι καλύτερο να βρίσκεται ένα παιδί με ετεροφυλόφιλους ή με ομοφυλόφιλους γονείς, που και στις δύο περιπτώσεις θα είναι υγιείς. Η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας μας απορρίπτει τις σχέσεις αυτού του είδους και αυτό αποδεικνύεται από το γεγονός ότι υπάρχουν πολλοί ομοφυλόφιλοι οι οποίοι κρύβουν το σεξουαλικό τους προσανατολισμό. Αν η κοινωνία αποδεχόταν τις σχέσεις αυτού του είδους τότε θα κρυβόντουσαν όσοι αντιτίθενται στους ομοφυλόφιλους (αυτό δηλαδή που έγινε εν μέρει με το δημοψήφισμα εδώ στην Αυστραλία), όμως η συζήτηση για κάτι τέτοια σταμάτησε στην αρχή της χωρίς να προχωρήσει παρακάτω.

Υπάρχουν κρυφοί ομοφυλόφιλοι οι οποίοι τάσσονται υπέρ στην υιοθεσία παιδιών από ομοφυλόφιλους, δηλαδή δεν τους ενδιαφέρει το ότι το παιδάκι θα περάσει αυτό που φοβούνται να περάσουν οι ίδιοι. Κανέναν από αυτούς που τίθενται υπέρ της υιοθεσίας δεν τους ενδιαφέρει αυτό, κι όποιος δεν ενδιαφέρεται για τον ψυχισμό των παιδιών δε θα πρέπει να υιοθε-

τεί παιδιά.

Και ας πάμε να δούμε την περίπτωση για την απόκτηση ενός παιδιού από ένα ζευγάρι γκέι στην Αμερική: Το αναλυτικό κοστολόγιο είχε ως εξής: παρένθετη μητέρα 25.000 δολάρια (σε περίπτωση που κυοφορούσε δίδυμα, η αμοιβή της θα ανέβαινε κατά 30%), έξοδα δικηγόρων 40.000 δολάρια, λοιπά έξοδα (αεροπορικά εισιτήρια, ξενοδοχεία, ιατρικές εξετάσεις, ιατρική παρακολούθηση της κύησης κ.τ.λ.) 25.000 δολάρια. Η διαδικασία για την απόκτηση του πρώτου παιδιού κόστισε δηλαδή συνολικά 90.000 δολάρια (για το δεύτερο, μόλις 75.000 δολάρια καθότι, με ήδη έτοιμο το ογκωδέστατο συμβόλαιο, η αμοιβή του δικηγόρου συρρικνώθηκε). Για τις κατά παραγγελία κύσεις στην Καλιφόρνια, δεν είναι λίγες οι φορές που το συνολικό κόστος μπορεί να αγγίξει τις 150.000 δολάρια.

Το παράδειγμα του Καναδά

Όταν ο γάμος του ίδιου φύλου νομιμοποιήθηκε στον Καναδά το 2005, η ανατροφή των παιδιών αμέσως επαναπροσδιορίστηκε. Ο νόμος του Καναδά για τον γκέι γάμο, περιελάμβανε μια διάταξη για να διαγραφεί ο όρος «φυσικός γονέας» και να αντικατασταθεί σε όλους τους τομείς με το ουδέτερο φύλου "νόμιμος γονέας" στον ομοσπονδιακό νόμο. Τώρα όλα τα παιδιά έχουν μόνο «νόμιμους γονείς», όπως ορίζεται από το κράτος. Διαγράφοντας νομικά τη βιολογική γονεϊκότητα με αυτόν τον τρόπο, το κράτος αγνοεί το βασικότερο δικαίωμα των παιδιών: την αμετάβλητη, την εγγενή τους λαχτάρα να γνωρίζουν και να ανατραφούν από τους δικούς τους βιολογικούς γονείς.

Σε αντίθεση με τη λογική του γάμου ατόμων του ίδιου φύλου, το φύλο των γονέων έχει σημασία για την υγιή ανάπτυξη των παιδιών. Γνωρίζουμε, για παράδειγμα, ότι η πλειοψηφία των φυλακισμένων ανδρών δεν είχαν πατέρες στο σπίτι. Οι πατέρες από τη φύση τους ασφαλίζουν την ταυτότητά τους, δείχνουν την κατεύθυνση, παρέχουν την πειθαρχία, τα όρια, και την ανάληψη κινδύνων στις περιπέτειες, και δίνουν δια βίου παραδείγματα για τα παιδιά. Αλλά οι πατέρες δεν μπορούν να γαλουχήσουν τα παιδιά στη μητέρα ή να γεννήσουν και να θηλάζουν τα μωρά τους. Οι μητέρες γαλουχούν τα παιδιά με μοναδικούς και ευεργετικούς τρόπους που δεν μπορούν να αναπαραχθούν από τους πατέρες.

Δεν χρειάζεται να είσαι επιστήμονας πυραύλων για να γνωρίζεις ότι οι άνδρες και οι γυναίκες είναι ανατομικά, βιολογικά, φυσιολογικά, ψυχολογικά, ορμονικά, και νευρολογικά διαφορετικοί μεταξύ τους. Αυτές οι μοναδικές διαφορές παρέχουν δια βίου οφέλη για τα παιδιά που δεν μπορούν να αναπαραχθούν από τους "νομικούς" γονείς ίδιου φύλου παίζοντας διαφορετικούς ρόλους των δύο φύλων ή επιχειρώντας να υποκαταστήσουν το χαμένο αρσενικό ή θηλυκό πρότυπο στο σπίτι.

Στην πραγματικότητα, ο γάμος του ίδιου φύλου όχι μόνο στερεί τα παιδιά των δικών τους δικαιωμάτων στη φυσική συγγένεια, αλλά δίνει στο κράτος την εξουσία να παρακάμψει την αυτονομία των βιολογικών γονέων, πράγμα που σημαίνει ότι τα δικαιώματα των γονιών σφετερίζονται από την κυβέρνηση.